

Z OBSAHU	Úvahy sv. Alfonse z Liguori o Eucharistii	09
	Aby význam slova „požehnání“ nebyl nepatříčně překroucen	10
	Nedostatek dopaminu	13

P. Vianney OFM s ostatky bl. Bedřicha a jeho druhů. Foto: © BETTY Hornikova / Člověk a Víra

Mučedníci nám i dnes pomáhají k usmíření

V průběhu liturgického roku slavíme velké množství svatých, kteří v nejrůznějších dobách a nejrůznějším způsobem svědčili o Boží lásce a tím samým i o Božím království. Dějiny církve jsou přímo nabitě svatostí četných mužů a žen, kteří se nebáli být pravdivými svědky víry i v těch nejtěžších chvílích. Stačí si jen projít liturgický kalendář těchto dnů a opět se setkáváme se svatým Blažejem, biskupem a mučedníkem ze čtvrtého století, obdivujeme svatou Agátu, máme před sebou japonské mučedníky Pavla Mikiho a druhy, ale též si připomínáme svatou Josefínu Bakhitu, narozenou v polovině devatenáctého století v Súdánu, která mnoho let zakoušela bezmocnost otrokyně. A mohli bychom takto procházet den po dni, abychom objevovali další obdivuhodné příběhy plné víry. V těch-

to dnech se nám též nabízí jedinečné svědectví našich pražských mučedníků, Bedřicha Bachsteina a jeho druhů, bratří františkánů, přímo z centra Prahy. Jejich hrdinský příběh, který se odehrál na počátku sedmáctého století, byl před dvanácti lety v katedrále svatého Víta, Vojtěcha a Václava slavnostně blahorečen. Čtrnáct bratří z různých evropských národů dokázalo spolu lidsky vycházet a žít ideál svatého Františka. S obnovou kostela a kláštera u Panny Marie Sněžné na pražském Novém Městě se tito bratři plně věnovali i pastoraci a evangelizaci obyvatel, kteří byli poznamenáni velkým proticírkevním postojem. Událost, která se odehrává 15. února 1611 ukazuje, jak je na jedné straně hrozné nechat se ovládat nenávisťnými a tendenčními postoji, ale na druhé straně nám ukazuje, jakou

sílu má věrnost, odpuštění a láska.

I dnes je celý svět uprostřed nesmyslných a nepochopitelných konfliktů, které za sebou nechávají nepředstavitelné množství utrpení a bídy. Mluví se sice i o míru a mírových snahách, ale ten je v nedohlednu.

Kéž nám naši pražští mučedníci svou přímluvou u Boha pomáhají, abychom se v našich rodinách, v naší společnosti a též i v celém světě nebáli být nositeli pokoje, porozumění, odpuštění a lásky. Jen tak i my můžeme jako lidé víry přispět k pokoji a k obnově míru doma i ve světě.

*P. Jan M. Vianney Dohnal OFM
kněz řádu menších bratří františkánů
a spirituál pražského arcibiskupského
semináře*

Iráčtí křesťané drží „Ninivský půst“ za mír na Blízkém východě

Irácký patriarcha Sako vyzývá křesťany, aby každoroční „ninizský půst“ zasvětili modlitbám za mír a stabilitu na Blízkém východě a ve světě.

Patriarcha Louis Raphaël Sako, hlava irácké chaldejské katolické církve, vede křesťany ve své zemi k třídennímu půstu za mír v Iráku, Svaté zemi i ve světě.

Půst, který se každoročně koná v předvečer postní doby, je syrským křesťanům – starobylým komunitám soustředěným na Blízkém východě – známý jako Baotha d'Ninwaye neboli „Žádost Ninivských“.

Modlitby za „smíření a bratrské vztahy“

Většina syrských křesťanů letos držela půst 22.–24. ledna.

Patriarcha Sako, jehož chaldejská cír-

kev je jednou z větších syrských církví, vyzývá věřící, aby tento půst obětovali Bohu „za mír a stabilitu v Iráku, Svaté zemi, na Ukrajině a ve světě“.

Patriarcha – kterého papež František v roce 2018 jmenoval kardinálem – vyzval věřící, aby se „vroucně modlili ke všemohoucímu Bohu, aby inspiroval světové vůdce k hledání míru, a ne k válce... a k dosažení plodného pokroku směrem k usmíření, bratrským vztahům, lásce a toleranci pro dobro lidstva“.

„Ninivská prosba“

Ninizský půst se každoročně koná na památku tří dnů, které prorok Jonáš strávil v břiše velryby. Je to také připomínka půstu ve městě Ninive poté, co jeho obyvatelé přijali Jonášovu výzvu k pokání.

Mnozí syrští křesťané se v každém

ze tří dnů od půlnoci do poledne zdržují veškerého jídla a pití. Jiní se po celé toto období vyhýbají masu nebo živočišným produktům, případně nejedí vůbec.

Syrská křesťanská společenství, která čerpají z teologické a liturgické tradice v syrském jazyce, nikoli v latině nebo řečtině, vznikla již v prvních dobách křesťanství.

Ničená válkou a nestabilitou si na Blízkém východě udržují slabou pozici. Velké komunity žijí také v jihozápadní Indii a v diaspoře.

Syrština je dialekt aramejštiny, Ježíšova jazyka, kterým se kdysi mluvilo v celé oblasti.

*Joseph Tulloch
Vatican News*

Katolické církvi na Ukrajině hrozí likvidace, tvrdí biskupové

Katolické církvi na Ukrajině hrozí v případě úspěšné ruské invaze zánik, uvedli na konci října pro agenturu CNA přední ukrajinští katoličtí biskupové.

Biskupové hovořili s agenturou CNA po skončení panelové diskuse představitelů ukrajinských věřících nazvané „Víra pod palbou v ruské válce proti Ukrajině“, kterou 30. října 2023 pořádal Americký institut míru ve Washingtonu.

Ačkoli je Ukrajina většinově pravoslavná, podle studie ministerstva zahraničí z roku 2019 žije v zemi téměř 5 milionů katolíků. Biskupové uvedli, že církev na Ukrajině může čelit tvrdým represím a může být opět donucena ke stažení se do podzemí, jako tomu bývalo v dobách Sovětského svazu.

Arcibiskup Borys Gudziak, hlava ukrajinské katolické archieparchie ve Filadelfii, sdělil agentuře CNA, že „deně umírá mnoho, mnoho katolíků“ a že „nebezpečí pro katolíky hrozí zejména na Ukrajině“.

Arcibiskup Gudziak uvedl, že pod ruskou okupací bude církev „jako vidi-

elné tělo zlikvidována“.

„Pokud budou represe trvat dlouho,“ dodal, „církve v podstatě zanikne“.

Arcibiskup Gudziak zdůraznil nebezpečí, které ukrajinským katolíkům hrozí, poukazem na represe, k nimž už nyní dochází v Rusku. Řekl, že ačkoli v Rusku žije půl milionu ukrajinských katolíků, „neexistuje nic takového“ jako „legálně registrovaná ukrajinská katolická farnost“ v Rusku.

„V USA máme 50 000 věřících a spravujeme 200 farností a čtyři diecéze,“ řekl arcibiskup Gudziak. „V Rusku je věřících desetkrát více, a přesto nesmíme mít legálně ani jednu ukrajinskou katolickou farnost.“

Kyjevsko-žytomyrský biskup Vitalij Kryvytskij sdělil agentuře CNA prostřednictvím svého sekretáře, otce Alexe Guevary, že ruská vláda na svém území zavedla dohled nad náboženskými organizacemi a že v případě vítězství Ruska ve válce lze očekávat, že osud katolické církve na Ukrajině bude ještě horší.

„Když jsme se ptali kněží a dalších

duchovních v Bělorusku a Rusku, proč se proti této válce nepostaví,“ vysvětloval biskup Kryvytskij, „říkali nám: ‚Vy nám nerozumíte, protože jste už zapomněli, jaké to je žít v Sovětském svazu.‘“

V Sovětském svazu, který existoval v letech 1922–1991, bylo organizované náboženství přísně zakázáno a náboženské představitelé byli posíláni do vězeňských táborů a mučení. Miliony křesťanů byly kvůli své víře popraveny.

„Nemusíme hádat, co vše je v sázce. Všichni jsme dobu Sovětského svazu zažili,“ prohlásil biskup Kryvytskij. „Pokud Ruská federace vstoupí na naše území a bude na ně vstupovat i nadále, stane se prakticky totéž, co se dělo předtím, v dobách Sovětského svazu.“

Podle Institutu pro náboženskou svobodu (IRF) se ruské síly zaměřily na stovky náboženských míst na Ukrajině.

IRF v březnu vydal zprávu, podle níž bylo „nejméně“ 494 církevních budov, teologických institucí a svatých míst „zcela zničeno, poškozeno nebo vyrabováno ruskou armádou“.

SLOVO KNĚZE

Kyjevsko-žitomirský biskup Vitalij Kryvytskij (vlevo) a jeho sekretář Alex Guevara. Foto: Peter Pinedo

Radiožurnál poslouchám jen v autě. Jednak kvůli zvukové kulise, ale hlavně kvůli dopravnímu zpravodajství. Většinu času tedy poslouchám jen tak na půl ucha, ale přesto musím uznat, že redaktoři odvádějí na poli propagandy skvělou práci. Ve čtvrtek 25.1., když senát shodil ze stolu (prozatím) Istanbulskou úmluvu (IÚ), jsem poslouchal zrovna rozhovor redaktora Pancíře se senátorem Hrabou. Zatímco se pan senátor snažil vysvětlit, kde je v IÚ skryto čertovo kopyto, pan Pancíř se točil na „krycím tématu“ tohoto dokumentu – násilí na ženách, a věřím tomu, že kdyby měl víc než dvacet minut, tak by se mu nejspíš podařilo z pana Hrabu udělat fanouška disciplíny zvané mlácení žen. Ale i tak odvedl svou práci skvěle. Mnoha posluchačům se jistě senátoři, kteří byli proti ratifikaci, museli jevit jako nepřátelé pokroku a banda, které nezáleží na řešení palčivé otázky domácího násilí a násilí na ženách.

A v úterý 30.1. nám zpravodajství této veřejnoprávní stanice zase neopomnělo několikrát zdůraznit, jak se Francie (samozřejmě ta pokroková část) snaží do ústavy této kdysi nejmilejší dcery Církve svaté vetknout „nejzákladnější právo ženy“, zabít své dítě ještě před narozením. A jak jinak, nepřátelé tohoto pokroku se rekrutují z krajní pravice, tedy z toho nejhoršího bahna jinak křišťálově čistého politického nebe, kterému jde samozřejmě o blaho všech, i když ne všichni o to stojí.

A tak nám sám Český rozhlas dává jasně najevo, kam a komu patří, a vede nás k tomu, co jsme se naučili za socialismu. Čtení a naslouchání „mezi řádky“. Nakonec, i sám Ježíš nám radí: „Buďte prostí jako holubice a opatrní jako hadi.“ A já jen dodám, poděkujeme za ty, které ještě nesemlela politická mašinerie a uchovali si zdravý rozum a modleme se za ně, aby vydrželi. A prosme i za „pokrokáře“, aby prozřeli.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

V další zprávě IRF vydané v roce 2022 se uvádí, že od začátku války byli kněží a další náboženská představitelé na územích okupovaných Ruskem „mučeni a zabíjeni“, zatímco „duchovní dědictví“ Ukrajiny bylo terčem ruských raketových útoků, ostřelování a rabování církevních budov, „aniž by bylo možno to ospravedlnit vojenskou nutností“.

Ačkoli ruská pravoslavná církev organizovala humanitární pomoc pro postižené regiony, patriarcha Kirill, hlava pravoslavné církve v Rusku, vyjádřil válce podporu.

Nesouhlasné hlasy, a to i ze strany pravoslavných náboženských představitelů, byly rychle umlčeny. Ještě 25. října ruské úřady uzavřely farnost Nejsvětější Trojice v okupovaném ukrajinském městě Irpiň poté, co církev jednomyslně odhlasovala, že zůstane součástí ukrajinské pravoslavné církve, uvádí se v tiskové zprávě moskevského pravoslavného patriarchátu.

Spolu s delegací několika náboženských představitelů z Ukrajinské rady církví a náboženských organizací přijel biskup Kryvytskij na jedenáctidenní návštěvu USA, aby se podělil o to, co nazval krutou „pravdou“, které čelí věřící lidé uprostřed války na Ukrajině.

Biskup Kryvytskij uvedl, že chce, aby věřící v Americe znali pravdu o válce a jejím dopadu na církev.

„Pro mě a pro mnoho našich farníků a věřících byla tato válka jako budíček,“ dodal. „Kristus říká, že nevíte dne ani hodiny, kdy přijde Syn člověka; v našem případě je to každodenní realita.“

„S těmito ranami, s touto bolestí se

setkáváme při naší pastorační práci den co den,“ prohlásil biskup Kryvytskij.

„Rád bych Američanům předal toto poselství: Kristus říká, ‚Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Vyzývám všechny, aby poznali tuto pravdu o ruské agresi na Ukrajině a společně v Kristu dosáhli vítězství nad zlem.‘“

Rok a půl poté, co Rusko napadlo Ukrajinu, Vatikán nadále vyzývá k ukončení nepřátelství mezi oběma zeměmi.

Kardinál Pietro Parolin, státní sekretář Svatého stolce, vyjádřil podporu desetibodovému mírovému plánu ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského, který byl projednáván v říjnu na mezinárodní konferenci na Maltě.

Podle zprávy *Vatican News* kardinál Parolin uvedl, že mírové rozhovory jsou „chvályhodným úsilím, které si zaslouží podporu nejen proto, že má za cíl nabídnout konkrétní odpověď na různé druhy škod způsobených válkou, ale také proto, že nás povzbuzuje, abychom nepovažovali ozbrojenou konfrontaci za nevyhnutelný nástroj řešení konfliktů“.

Kardinál Parolin uvedl, že Svatý stolec je především odhodlán podporovat mírové rozhovory zaměřené na „řešení humanitárních otázek, jako je potravinová bezpečnost a ochrana životního prostředí“, a že Vatikán bude „nadále pokračovat ve svém úsilí zaměřeném na zmírnění utrpení ukrajinského lidu a na návrat zajatců a dětí na Ukrajinu“.

Peter Pinedo

National Catholic Register

Přeložil Pavel Štička

BYL POKOUŠEN OD SATANA A ANDĚLÉ MU SLOUŽILI

18. února 2024 – I. neděle postní – Mk 1,12–15

Jan Zlatoústý

Kristus všechno konal a snášel pro naše poučení. Proto po svém křtu začal poustem na poušti a bojem s ďáblem, aby každý pokřtěný trpělivě snášel větší pokušení po křtu a netrápil se, jako by neměl naději, ale aby všechno vydržel a vyšel z toho vítězně. Bůh totiž sice dopouští pokušení mnoha jinými způsoby, ale dopouští je také proto, aby poznal, že pokoušený člověk má větší čest. Ďábel totiž přistupuje jen tam, kde vidí někoho s větší ctí, a proto je řečeno: Duch vyvedl Ježíše na poušť. A tím ukazuje, že nešel na poušť jen tak, ale byl hnán, aby pochopil, že se tak děje podle Božího slova. Tím také naznačuje, že člověk se nemá vrhat do pokušení, ale když je do něj jakoby zvenčí zahrán, pak ho přemáhá. Duch ho vyhnal na poušť, protože měl v úmyslu vyprovokovat ďábla, aby ho pokoušel. A příležitost mu poskytl nejen hlad, ale i místo. Ďábel se totiž nejvíce objevuje, když vidí, že někteří lidé prodlévají sami.

To říká, aby ukázal, jaká to byla divočina: nepřístupná lidem a plná divoké zvěře. Následuje: a andělé mu sloužili. Neboť poté, co pokoušel ďábla a zvítězil nad ním, dosáhl spásy lidí. A jak říká apoštol, andělé jsou posláni sloužit těm, kdo mají zdědit spásu (Žid 1,14). A je také třeba poznamenat, že kdo zvítězí nad pokušením, tomu andělé stojí po boku a slouží mu.

Béda

Proto odešel na poušť, aby nás naučil, že když opustíme svody světa a společnost zlých lidí, máme ve všem zachovávat Boží přikázání. Ďábel ho pokoušel sám, aby nám naznačil, že všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni (2Tim 3,12); proto následuje: Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana. Čtyřicet dní a čtyřicet nocí byl pokoušen, aby ukázal, že

Duccio di Buoninsegna: Pokoušení Krista na hoře (1308–1311)

když v tomto životě sloužíme Pánu, ať už jsme požehnáni úspěchem, který vyjadřuje den, nebo se objeví protiventství, které odpovídá obrazu noci, je s námi po celou dobu protivník, který nám neustále brání na naší cestě tím, že nás pokouší. Čtyřicet dní a nocí totiž označuje celý čas tohoto světa, neboť svět, v němž sloužíme Pánu, má čtyři strany a přikázání, jejichž dodržováním bojujeme proti nepříteli, je deset. A deset krát čtyři je čtyřicet.

Jeroným

Stín ustupuje a přichází pravda. Jan ve vězení, Zákon v Judsku, Ježíš v Galileji a Pavel mezi pohany hlásá evangelium o Království. Po pozemském království následuje chudoba, ale chudým křesťanům je dáno věčné království. Pozemské pocty jsou naproti tomu přirovnávány k pění na vodě, kouři nebo snu.

Činí pokání ten, kdo chce přilnout k věčnému dobru, tedy k Božímu království. Kdo touží po ořechu, rozbíjí skořápku. Hořkost kořene mírní sladkost plodu;

v nebezpečí moře je naděje na zisk útěchou; nepříjemnost léku vyvažuje naděje na zdraví. Kristovo hlásání mohou důstojně vyprávět jen ti, kdo si zasloužili dosáhnout palmy milosti: proto po slovech „Čiňte pokání“ dodal: a věřte evangeliu, neboť neuvěříte-li, nepochopíte. Čiňte pokání a věřte: zanechte mrtvých skutků. Neboť co prospěje víra bez dobrých skutků? Ale zásluha dobrých skutků nevede k víře, nýbrž nejprve je víra a pak následují dobré skutky.

Theofylakt

Pán říká, že se naplnil čas Zákona, jako by řekl: Dosud působil Zákon, od nyníška bude království Boží neboli život podle evangelia, který je vhodně přirovnáván ke království nebeskému. Když vidíte někoho oděného v těle, jak žije podle evangelia, neřekli byste, že tento člověk má nebeské království?

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catenaaurea.sk

EX ORBE ET URBE Z 30. I. 2024

Papež František se v Apoštolském paláci setkal s novináři kreditovanými ve Vatikánu a poděkoval jim za zdrženlivost¹, s níž informují o vatikánských skandálech. „K tomu bych připojil taktnost, kterou tak často projevujete, když hovoříte o skandálech v Církvi. Ty se vyskytují, a často jsem u vás pozoroval velký takt, ohledy, téměř bych řekl ‚rozpačité‘ mlčení. Děkuji vám za tento přístup,“ řekl papež.

Předseda Sdružení biskupských konferencí Afriky a Madagascaru (SECAM²) kardinál Fridolin Ambongo Besengu, OFM Cap., popisuje, jak afričtí biskupové odmítli žehnání homosexuálním párům³: „Když jsme 18. prosince obrželi dokument *Fiducia Supplicans*, způsobilo to v Africe šok. Necháпали jsme, co se to v Církvi děje. Do toho volaly ostatní církve a říkaly: ‚Spoléhali jsme na katolickou církev, že se této ideologii vzepře. A vy teď jako první schválíte žehnání homosexuálním párům!‘“

Následovala komunikace s biskupskými konferencemi Afriky a Madagascaru. „Vytiskl jsem si všechny reakce a vytvořil jsem shrnující dokument⁴,“ říká kardinál. Poté napsal sedmistránkový dopis papeži, nejen jako předseda SECAM, ale „jako jeho rádce a člen rady devíti kardinálů, kteří papeže provázejí při reformě Církve.“ Následně odcestoval do Říma, aby mu dopis a veškerou dokumentaci předal. Papež jej přijal ještě týž den: „Papež byl velmi smutný. On je ten první, koho trápí všechny ty reakce, které přišly z celého světa,“ říká kardinál a vysvětluje: „Dospěli jsme k dohodě, protože jsem mu řekl, že tento problém už nelze vyřešit tak, že nám pošle nějaké

Foto: vatican.va

dokumenty s teologickými či filosofickými definicemi žehnání. To lidi nezajímá. Je třeba říci něco, co lidem v Africe vrátí jistotu, co věřící uklidní. A papež, jako pastýř, situaci pochopil. Spolu s prefektem jsme připravili dokument – v dialogu a ve shodě s papežem Františkem – nazvaný ‚Ne žehnání homosexuálním párům v katolických kostelích‘. Ten vyjadřuje naše současné stanovisko v Africe a činíme tak v duchu společenství a synodalita s papežem Františkem a prefektem Dikasterie pro nauku víry: V Africe není místo pro žehnání homosexuálním párům. V žádném případě.“

11. ledna pak SECAM vydala pětistránkové vyjádření⁵, v němž se prohlašuje: „Biskupské konference celé Afriky, které důrazně potvrdily své společenství s papežem Františkem, jsou přesvědčeny, že mimoliturgická žehnání navržená deklarací *Fiducia Supplicans* nemohou být v Africe bez pohoršení prováděna.“ „Nemůžeme propagovat sexuální deviace,“ říká kardinál Ambongo. „Máme spoustu chyb, ale homosexualitu nám vytýkat nemůžete. Taková naše africká kultura není.“

Akademie Jana Pavla II. pro lidský

život a rodinu (utvořená bývalými členy Papežské akademie pro život, kteří přišli o členství v důsledku reorganizace této Akademie⁶ papežem Františkem v roce 2016) žádá odvolání kardinála Fernándeze⁷ z čela Dikasterie pro nauku víry kvůli jeho knihám *Uzdrav mě svými ústy: Umění líbat* (1995) a *Mystická vášeň: Spiritualita a smyslnost* (1998). „Mysticko-smyslná literatura je jedním z nejhorších zel naší doby, neboť pod záminkou spirituality ve skutečnosti pouze ospravedlňuje nejhorší výstřelky sexuální revoluce, která hluboce korumpuje naši společnost a svádí mladé do propasti,“ uvádí Akademie Jana Pavla II. ve svém prohlášení⁸.

Anglikánský arcibiskup z Canterbury Justin Welby, hlava Anglikánského společenství, se v Římě zúčastnil Týdne modliteb za jednotu křesťanů⁹. Tam 25. ledna předsedal anglikánské eucharistické bohoslužbě konané – na přímé svolení

1 <https://www.catholicnewsagency.com/news/256602/pope-francis-thanks-vatican-journalists-for-reporting-on-scandals-in-the-church>

2 <https://secam.org>

3 <https://www.catholicnewsagency.com/news/256608/cardinal-explains-how-african-rejection-of-fiducia-supplicans-was-handled>

4 <https://www.catholicnewsagency.com/news/256517/african-bishops-no-blessing-for-homosexual-couples-in-the-african-churches>

5 <https://www.cbcgha.org/index.php/2024/01/11/no-blessing-for-homosexual-couples-in-the-african-churches/>

6 <https://onepeterfive.com/pope-francis-dismisses-entire-membership-of-pontifical-academy-for-life/>

7 <https://edwardpentin.co.uk/john-paul-ii-academy-calls-for-removal-of-cardinal-fernandez-as-vaticans-doctrinal-chief/>

8 <https://www.jahlf.org/documents/the-academy-calls-for-pope-francis-to-dismiss-cardinal-victor-manuel-fernandez/>

9 <https://www.pillaratholic.com/p/archbishop-welbys-liturgical-roman>

papeže Františka¹⁰ – v katolické bazilice sv. Bartoloměje na ostrově, jíž se účastnili jak anglikáni, tak katolíci. Večer téhož dne při společných nešporách v bazilice sv. Pavla za hradbami, papež František spolu s arcibiskupem z Canterbury „vysílali“ v párech společně katolické a anglikánské biskupy (včetně jedné anglikánské biskupky) svědčit o jednotě křesťanů: „Vděční Bohu za to, že sdílíme totéž Evangelium, vás dnes vysíláme, milovaní spolupracovníci na Království Božím, abyste tam, kde sloužíte, společně svědčili o naději, která neklame, a o jednotě, za níž se náš Spasitel modlil,“ řekl papež.

10 <https://www.lifesitenews.com/news/archbishop-of-canterbury-leads-anglican-eucharist-in-catholic-basilica-with-popes-approval/>

Tesaři, kteří pracovali na obnově pozřarem zničeného krovu pařížské katedrály Notre Dame, oslavili 12. ledna jeho dokončení¹¹. Podle tradice umístil na vrchol konstrukce nejmladší z tesařů kytici žluté akácie („mimózy“).

A katolická církev v Belgii se hodlá bránit proti příkazu¹² belgického Úřadu na ochranu dat, aby na základě žádosti jisté osoby, která vystoupila z Církve, byl vymazán její záznam o křtu v křestní matrice. Úřad tvrdí, že právo stěžovatele na vymazání záznamu má přednost před

11 <https://iobserve.org/2024/01/16/carpenters-hail-end-of-notre-dame-roof-reconstruction-a-work-of-joseph-and-jesus/>

12 <https://www.pillaratholic.com/p/belgian-church-fights-order-to-erase>

zájmem Církve zabránit podvodným pokusům podstoupit (v rozporu s naukou Církve) křest opakovaně. „Jsme rozhodnutím velice překvapeni, vzhledem k tomu, že irský Úřad na ochranu dat dospěl před několika měsíci k opačnému závěru,“ říká Geert De Kerpel, mluvčí arcidiecéze Mechelen–Brusel.

Lukáš Novák

Mgr. Lukáš Novák, Ph.D.
filosof a pedagog

JAK JE TO S „NIKOMU NA ZEMI NEDÁVEJTE JMÉNO ‚OTEC‘: JEDINÝ JE VÁŠ OTEC, TEN NEBESKÝ“

Proč kněze označujeme jako „Otce“, když Kristus řekl: „A nikomu na zemi nedávejte jméno ‚Otec‘: jediný je váš Otec, ten nebeský.“

Jedné bouřlivé noci mi celý vzrušený zatelefonoval Marc, jeden z mých bývalých katechumenů.

„Můj kolega se strašně naváží do katolické církve,“ řekl mi.

Marc se na svůj křest svědomitě připravoval a stal se mým dobrým přítelem. Byl to velmi bystrý mladík s dobrým srdcem.

„Dokážeš si s jeho otázkami a kritikou poradit?“ zeptal jsem se.

Marc měl co do činění se zmateným mužem, který trávil hodně času s ateisty, protestanty a dokonce i se satanisty. O křesťanství toho věděl pramálo a o Bibli ještě méně. Vycítil jsem, že je hodně protikatolicky zaměřený. Když jsem pak zavěsil, vyslovil jsem krátkou modlitbu vděčnosti, protože mám rád náročné výzvy.

S Marcem jsme „Johna“ pozvali ke mně domů na kus řeči a v dohodnutý den u mě zazvonil. Otevřel jsem a přiví-

tal ho jako svého nového přítele.

Posadili jsme se, nalil jsem kávu, nabídl své domácí čokoládové tiramisu (recept na něj si odnesu do hrobu) a zeptal se „Johna“, zda má nějaké otázky o víře.

Šel rovnou k věci: „Proč katolíci oslovují kněze ‚Otcem‘?“

„Je v tom nějaký problém?“ zeptal jsem se a s kapkou sokratovské ironie předstíral nevinnost.

„Ano!“ zvolal, trochu moc energicky, když uvážíme, že v místnosti nikdo další nebyl.

„Proč?“ otázal jsem se.

„Kvůli tomu, co se píše v Matoušově evangeliu 23,9. Je to v Bibli,“ ujistil mě.

Nalistoval jsem ten text a přečetl ho: „A nikomu na zemi nedávejte jméno ‚Otec‘: jediný je váš Otec, ten nebeský.“

„Podívejme se, co se píše před tímto veršem a po něm,“ navrhl jsem a začal předčítat:

[Farizeové] mají rádi přední místa na

hostinách a přední sedadla v synagógách, líbí se jim, když je lidé na ulici zdraví a říkají jim „Mistře“. Vy však si nedávejte říkat „Mistře“: jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno „Otec“: jediný je váš Otec, ten nebeský. Ani si nedávejte říkat „Učitel“: váš učitel je jeden, Kristus. Kdo je z vás největší, bude váš služebník. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.

Zeptal jsem se ho: „Měli jste na střední škole učitele?“

Přisvědčil, že ano.

„Říkali jste jim ‚učitelé‘?“ ptal jsem se dál a nepřímou naznačil, že tu něco nesedí.

Mlčky přikývl – přesně tak, jako když člověku začne něco docházet.

„Ježíš k nám často mluví v nadsázkách, jako třeba když nám v Matoušově evangeliu 5,29–30 říká, abychom si usekli ruku nebo vyloupili oko, pokud

Cosimo Rosselli: Kázání na hoře (1481–1482)

by nás sváděly k hříchu. Nebo když nám v Matoušově evangeliu 17,20–21 říká, že lidé s vírou větší než hořčičné semínko mohou přikázat horám, aby se přemístily z jednoho místa na jiné, nebo v Lukášově evangeliu 14,26–27, že máme nenávidět své rodiče, sourozence a děti, jinak nemůžeme být jeho učedníky.“

„Nadsázka,“ pokračoval jsem, „je záměrné zveličení s cílem něco zdůraznit nebo vyvolat určitý účinek. Ježíš ji v evangeliích používal často. Když v Matoušově evangeliu 18,21–22 říkal, že máme druhým odpustit sedmdesátkrát sedmkrát, nemyslel tím, že bychom svému bratrovi měli odpustit jen 490krát.“

Můj host se pousmál.

„Jenom hodně malicherný člověk by

si vedl záznamy o tom, kolikrát komu za svůj život odpustil. Kristus to jasně nemyslel matematicky. Chtěl ukázat, jak je důležité odpouštět štědře a bez omezení. Totéž platí o nazývání druhých jako ‚otec‘ nebo ‚učitel‘.“

Potom jsem poukázal na to, že sv. Pavel ve 4. kapitole Listu Římanům 16krát nazval Abrahama „otcem“ křesťanů. V 7. kapitole Skutků je Štěpán umučen poté, co naznačil, že Abraham je otcem křesťanů a židů. Sv. Pavel se v 1. Korintským nazývá „otcem“. V 1. Timoteovi 1,2 Pavel hovoří o Timoteovi jako o svém synu ve víře a v 2. Timoteovi 1,2 se vyjadřuje obdobně.

„V 1. listu Janově se sv. Jan podobně nazývá ‚otcem,“ pokračoval jsem. „Dělají

to všichni kněží a biskupové a svatí Pavel a Jan byli biskupy katolické církve, jak je k tomu pověřil Bůh, když před dvěma tisíci lety chodil mezi námi.

Také bych měl upozornit na to, že když jste ke mně přišel, oslovil jste mě jako ‚pana Stagnara‘ (anglicky ‚Mr. Stagnaro‘). Anglické ‚Mister‘ je jen jiný tvar slova ‚master‘ (pán, mistr, učitel) a latinsky se učitel řekne ‚magister‘, z něhož pochází výraz ‚magisterium‘, což je slovo, kterým popisujeme učitelskou roli katolické církve. Sv. Pavel se neustále zmiňuje o učitelích víry a nazývá je ‚duchovními učitelí, kteří vedou věřící.“

Zbytek našeho společného večera proběhl příjemně. Ukázalo se, že „John“ je docela milý člověk, a když se později rozhodl konvertovat ke katolické církvi, stal jsem se jeho kmotrem. Všechno to začalo toho večera.

Angelo Stagnaro
National Catholic Register
Přeložila Alena Švecová

Angelo Stagnaro
novinář, spisovatel, člen Sekulárního
františkánského řádu, profesionální
kouzelník

LITURGICKÝ ŽIVOT SVATÉHO JOSEFA, OTCE SVATÉ RODINY

Uctívání Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa má v katolické církvi dlouhou a bohatou historii. Lze ho vysledovat už ve výtvarném umění 14. století, kde jsou všichni tři zobrazováni společně. Význačnější postavení však získalo v 17. století, kdy sv. František de Laval, první biskup Nové Francie, založil Bratrstvo Svaté rodiny, které pomáhalo šířit a podporovat úctu ke Svaté rodině po celém

světě. Liturgické slavení svátku Svaté rodiny ustanovil roku 1893 papež Leo XIII. Původně připadal na neděli po svátku Tří králů, ale roku 1969 byl přesunut na první neděli po Vánocích, aby byl součástí vánočního oktávu. Tato úcta a svátek nás inspirují k tomu, abychom svatou nazaretskou rodinu vnímali jako ideální příklad křesťanského rodinného života a poslušnosti vůči Bohu. V době, kdy se

rozvíjelo toto uctívání, také katolíci začali používat iniciály „JMJ“ k označení Ježíše, Marie a Josefa, po vzoru zbožných lidí, jako byli sv. Terezie z Lisieux a ctihodný Fulton J. Sheen, kteří tento zvyk používali ve své korespondenci.

Žasnu nad tím, jak tato tradice v naší víře vyrostla od místních projevů úcty ve výtvarném umění až k celosvětovému slavení v církvi a k tomu, že inspirovala

Foto: © Ivana Buzkova / Člověk a Víra

názvy mnoha farností. Tato tradice hraje v předivě církevního života dominantnější úlohu, než nakolik se Svatá rodina vyskytuje v Písmu svatém. Vždyť kromě vyprávění o Ježíšově narození a dětství Ježíše, Marii a Josefa nikde jinde v Bibli společně nenajdeme. Vzhledem k nedostatku biblických svědectví a příběhů o každodenním životě Svaté rodiny nám nezbyvá než v úvahách o tomto tajemství zapojit svou představivost. Jednou záhadou je, proč Josefa za jeho pozemského života považujeme za svatého, když Písmo svaté nenaznačuje, že se narodil neposkvrněně ani nic podobného. Jak to, že za Svatou rodinu označujeme Ježíše, Marii a Josefa, když anděl Gabriel Josefa neshledal plným milosti ani počatým z Ducha svatého? Jak může být Josef z Betléma svatý?

Na tuto otázku odpovíme poukazem na to, že tím, kdo činí lidi, místa a předměty posvátnými či svatými, je Bůh. Dělá to tak, že daného člověka, místo či věc oddělí pro nějaký konkrétní úkol, který má ukazovat na jeho božskou a dokonalou dobrotu. V Josefově případě máme důkaz, že si Bůh Josefa vybral a oddělil pro úkol být Ježíšovým otcem a Mariiným manželem. Vzhledem k tomu, že třemi povinnostmi manžela a otce je chránit, zaopatřovat a vést, Josef převyšuje muže zrozené z ženy, neboť ho Bůh určil a oddělil pro nejposvátnější úkol ze všech. Je právem nazýván jako Josef, Hlava Svaté

rodiny, Manžel Matky Boží a Otec Božího Syna na zemi. Josef je tedy označován za svatého v souvislosti s úkolem, pro který byl oddělen jako muž svaté manželky a otec svatého syna. Navíc díky tomu, že základním principem role manžela a otce je obětovat se za ty, které má za úkol chránit, zaopatřovat a vést, přičemž Bůh přijímá jen svaté oběti, věříme, že když se Josef z Betléma obětoval za svou svatou manželku a svatého syna, právem mu také náleží jméno Josef, Svatá oběť.

Málokterý muž by obětoval život, který si pro sebe naplánoval, svou představu o ženě, se kterou se chce oženit, a o tom, jaké děti s ní bude mít, a místo toho by si vzal ženu, která čekala dítě, jež nebylo jeho. Muž, který by byl pouze spravedlivý před Bohem, by se s ní potichu rozešel, aby ji nevystavil hanbě (srov. Mt 1,19) nebo obvinění z cizoložství, které by jí mohlo vynést trest smrti. Když se však Josefovi ve snu zjevil anděl a řekl: „Josefe, syny Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů,“ Josef reagoval obětí poslušnosti Bohu a dokázal, že Boha miluje a bojí se ho. Neboť jak se píše v 1. listu Janově 5,3: „V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká.“ Boha však neposloucháme jen z lásky, ale také vírou pro

jeho jméno (srov. Ř 1,5). Josef je tedy právem nazýván svatým pro svou víru a lásku k Bohu, které ho přiměly nadřadit poslušnost Bohu nade všechno ostatní, i když to znamenalo splnit požadavek, jaký žádný jiný muž nikdy nedostal.

Vzhledem k tomu, jak je liturgie rodicí, pečující, kontemplativní, vychovávající, jak poukazuje na poslední věci světa a člověka, povzbuzuje k modlitbě a usebrání a zároveň má svůj rytmus, vůbec není těžké pochopit, co má společného s Matkou Boží a proč Marii právem nazýváme Matkou církve. Josefa však právem nazýváme Otcem církve v souvislosti s liturgickou výzvou k vnitřnímu tichu a poslušnému jednání, obsaženou ve slovech propuštění – *Ite missa, est*. Tichost a poslušnost jsou vskutku nejhlubší výzvy liturgie a právě zde je pro nás sv. Josef znamenitým příkladem.

Tichý a hloubavý Josef, který v Písmu svatém nepronesl žádná slova, ale svým jednáním hlasitě dosvědčoval svou poslušnou víru, nám ukazuje, jak být ve světě těmi, které z nás formuje liturgie. Nevidíme, jak se Josef modlí, ani neslyšíme, jak mluví o své manželce či synovi. Naopak se jen dozvídáme o snu, který mu byl dán. K tomu, k čemu byl povolán Josef Betlémský, může být povolán a také to může vykonat pouze ten, kdo má hluboký modlitební a kontemplativní život tak blízko Bohu, že bude schopen obětovat své sny, aby mohl zaopatřovat, chránit a vést touhu Božího srdce.

Toto je jen jeden ze způsobů, jak texty ke mši svaté na tuto neděli souvisí s liturgií a jak liturgie ovlivňuje náš životní styl v tomto světě. Buďme ve světě tím, co přijímáme skrze liturgii.

David L. Gray
Saint Dominic's Media
Přeložila Alena Švecová

David L. Gray
teolog a historik, vede vydavatelství Saint
Dominic's Media Inc.

ÚVAHY SV. ALFONSE Z LIGUORI O EUCHARISTII

Jedním z nejkrásnějších Alfonsových textů jsou jeho *Návštěvy nejsvětější svátosti*, které napsal jako padesátník roku 1745. Byla to jeho úplně první kniha a byla tak podmanivá, že se ještě za jeho života dočkala čtyřiceti vydání. Toto drahocenné dílo, které sestavil Alfons a často čerpá ze spisů světců, obsahuje třicet jedna dní meditací a modliteb k Pánu v nejsvětější svátosti. Alfons ve svém úvodu píše o tom, jak doufá, že čtenáři jeho „knížekou“ „nepohrdnou“, neboť ji psal „co nejjednodušeji“, aby podnítila lásku k eucharistickému Pánu u lidí každého společenského postavení.

V *Návštěvách nejsvětější svátosti* Alfons rozjímá nad tím, jak nesmírnou útěchu nám poskytuje, když trávíme čas s Pánem v Eucharistii a rozmlouváme s ním „do srdce k srdci“. Ježíš chce, abychom se k němu přibližovali nejen jako k našemu Pánu a Spasiteli, ale také jako k našemu nejdůvěrnějšímu příteli. Víme, jak nás utěšuje, když se můžeme ukrýt ve vřelosti svých milovaných přátel. Neko- nečně víc pak nacházíme útěchu tehdy, když se spolehne na Pána a všechny své těžkosti svěříme jemu. Zvláště když jsme v jeho eucharistické přítomnosti, nám Ježíš touží zehnat tím nejněžnějším způsobem, abychom „okusili a uzřeli“, jak je dobrý (Ž 34,9).

Alfons nás ujišťuje, že ti, kdo chodili s Pánem, jedli s ním, pocítili jeho uzdravující dotek a těšili se jeho něžnému pohledu, neměli oproti nám dnes žádnou výhodu. Sám Pán nám zaslíbil: „Já jsem s vámi po všechny dny“ (Mt 28,10). Opravdu tomu věříme – že Pán, který chodil po této zemi, trpěl za nás, zemřel a vstal, je též Pán, který s námi fyzicky zůstává v nejsvětější svátosti? Protože u sebe a v sobě máme jeho důvěrně blízkou, fyzickou přítomnost, kdy nás utěšuje, pomáhá nám a projevuje nám lásku, můžeme útěchu z jeho přítomnosti čerpat stejně jistě jako jeho učedníci, když mu prostě chtěli být blízko.

Žádný jiný poklad na zemi není víc

Foto: Sebastian Mira / Člověk a Víra

hoden naší lásky než Ježíš v Eucharistii. Proto nás Alfons nabádá, abychom trávili čas s Pánem v nejsvětější svátosti, kdykoli můžeme: před mší svatou i po ní, během návštěv kostela nebo při eucharistické adoraci. V této úžasné svátosti lásky je s námi fyzicky přítomen sám Pán a touží nás zahrnovat svým nejdůvěrnějším pozhnáním. Když uctíváme Pána v Eucharistii, Duch svatý nás také činí nejpoddajnějšími vůči jeho vnuknutím. Sv. Alfons nám říká, že milost z celého srdce reagovat na Pánovo povolání, aby se stal knězem, přijal, právě když se modlil před nejsvětější svátostí.

Sv. Alfons z Liguori a sv. Jan Pavel II. nás ujišťují, že Ježíš je rád v naší důvěrné, fyzické blízkosti; kéž my nacházíme zalíbení v tom, když jsme s ním! Alfons nás vybízí, abychom ve všech svých problémech a nesnázích přicházeli k Ježíši v Eucharistii. Když trpíme a je nám špatně, pojďme k Ježíši, který je naším uzdravením, naší útěchou a naší silou. Nemarněme čas skleslostí a zklamáním. Alfons nás vyzývá, abychom místo toho běželi přímo k Pánu, našemu milovanému příteli, který chce a může napravit všech-

no, co v nás není v pořádku. Každému z nás říká tato převzácná slova: „Pojďte ke mně... a já vám dám odpočinout“ (Mt 11,28). Sám Pán nás zve: „Přineste ke mně každou svou potřebu. Vložte ve mně svou důvěru a nechtě mě držet vás blízko svého srdce.“ Alfons nás povzbuzuje, abychom na Ježíše reagovali svým srdcem, stejně jako Marie a Marta: „Pane, ten, kterého máš rád, je nemocen“ (viz J 11,3). „Ano, Pane,“ řekněme mu, „jsem ten, kterého máš rád, a jsem ten, který je nemocný. Přicházím k tobě, abych spočinul na tvém srdci a byl uzdraven.“

Alfons nám připomíná, jak je nádherné být fyzicky blízko těm, které máme rádi. Často ani nemusíme nic říkat; ke štěstí nám stačí prostě být s nimi. O kolik nádhernější je být s Ježíšem, který nás miluje něžněji, než si dokážeme představit. Jakou útěchou a milostí by nás naplnilo, kdybychom, kdykoli můžeme, strávili byt jen několik okamžiků v Pánově přítomnosti a prostě ho nechali projevovat nám lásku. Ježíš, náš Pán a Bůh, nás touží naplňovat vším dobrým, ale slovy nelze vyjádřit, jak je nádherné být s ním, být mu blízko. Můžeme k němu

kdykoli přijít a povědět mu o všech svých potřebách. Můžeme být plně sami sebou, nic neskrývat, nic nezamlčovat a otevřít své srdce tomu, který je nám v nejsvětější svátosti tak důvěrně blízko. Je nesmírnou útechou prostě spočinout na jeho srdci, podobně jako milovaný učedník při poslední večeři (viz J 13,28).

Alfons nám vypráví o jednom karmelitánovi, který pokaždé, když šel kolem kostela, vešel dovnitř a trávil čas s Pánem v nejsvětější svátosti. Ten bratr říkal, že se „nesluší“ mjet dveře přítele a alespoň na pár okamžiků se u něho nezastavit na návštěvu. Přicházejme tedy k Pánu v nejsvětější svátosti jako k našemu milovanému a nejdražšímu příteli. Kdybychom s eucharistickým Pánem strávili i jen krátkou chvíli, kdykoli můžeme, našli bychom lék na každou ze svých těžkostí. Alfons nám opět připomíná, že Ježíš touží po tom, abychom byli s ním: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte... a já

vám dám odpočinout“ (Mt 11,28). Místo abychom ve zkouškách zahořkli a ztratili odvahu, pojďme do náruče Ježíše, který má moc dát do pořádku všechno, co ruší klid naší duše.

Pán po celém světě zůstává ve dne v noci na našich oltářích, abychom ho mohli snadno najít. Alfons nás povzbuzuje, abychom k němu přicházeli a nechali se od něho utěšit, naplnit jeho pokojem a silou a přijali do svého nehlubšího nitra to nesmírné požehnání, které nám touží udílet.

Alfons nám také připomíná, že nás Pán nepotřebuje; je nekonečně šťastný i bez naší lásky. Přesto nás miluje tak vášnivě, že chce být s námi, fyzicky a nejen tak jako během těch let, kdy chodil po této zemi, ale neustále. Mohli bychom se ptát, co ještě by pro nás mohl udělat po ohromujících divcích svého života, utrpení, smrti, vzkříšení, nanebevstoupení a vylití Ducha svatého o Letnicích, kdy to všech-

no bylo kvůli nám. Pán však chtěl pro nás udělat ještě víc: Chtěl, abychom nikdy nepřišli o jeho fyzickou blízkost, a tak nám v drahocenné svátosti Eucharistie dal sám sebe. Proč? Protože, jak nás Alfons ujišťuje, „nemůže snést být od nás oddělen“. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (J 6,56). Ačkoli toho nejsme hodni, jsme Pánovým potěšením a touží být s námi cele sjednocený, aby jeho a naše srdce byla jako jedno.

Sr. Mary Ann Fatula OP
SpiritualDirection.com
Přeložila Alena Švecová

Sr. Mary Ann Fatula OP
teoložka

ABY VÝZNAM SLOVA „POŽEHNÁNÍ“ NEBYL NEPATŘIČNĚ PŘEKROUCEN

Pravda je první z milosrdenství, které Ježíš nabízí hříšníkovi. Jsme i my schopni činit skutky milosrdenství v pravdě?

„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám. Ne jak ho svět dává, já vám ho dávám“ (Jan 14,27). Pokoj, který nám přináší Ježíš, není prázdným mrakem, není světským pokojem, jenž je často dvojznačným kompromisem, dohodou mezi zájmy a lži zúčastněných stran. Pokoj Boží je pravda. „Pravda je silou pokoje, protože odhaluje a uskutečňuje jednotu člověka s Bohem, jednotu člověka s ním samým a s ostatními. Pravda posiluje pokoj a vytváří pokoj“. To jsou magisterská slova svatého Jana Pavla II.¹ Vtělená Pravda přišla přebývat s lidmi. Její světlo není rušivé. Její slovo nerozsévá zmatek a nepořádek, nýbrž odkrývá všechny věci. Je pravdou a tedy „znaméním odporu“, jenž „vyvádí na světlo skryté smýšlení mnoha srdcí“ (Lk 2, 34–35).

Foto: Lucie Horníková / Člověk a Víra

Pravda je první z milosrdenství, které Ježíš nabízí hříšníkovi. Jsme i my schopni

činit skutky milosrdenství v pravdě? Visí nad námi velká hrozba, že budeme hledat

1 Jan Pavel II, Poselství k Mezinárodnímu dni míru, 1. ledna 1980.

pokoj světa, světskou oblíbenost, kterých se dosahuje za cenu lži, nejednoznačnosti a mlčení k nepravdě a nespravedlnosti.

Tento pokoj světa je falešný a povrchní. Neboť lež, kompromis a zmatení plodí rozdělení, podezření a boj mezi bratry. Nedávno na to upozornil papež František: „Dábel znamená ‚ten, který rozděluje‘. Dábel chce vždy působit rozdělení.“² „Dábel rozděluje, poněvadž v něm není pravdy. Když pronáší lež, mluví ze své vlastní podstaty, protože je lhář a otec lži“ (Jan 8, 44).

Právě zmatení, rozdělení a nedostatek jasnosti a pravdy narušily a zatemnily letošní Vánoce. Některá média tvrdí, že katolická církev podporuje zehňání svazků osob stejného pohlaví. Lžou. Činí skutky toho, který rozděluje. Některí biskupové jdou stejným směrem, rozsévají pochybnosti a pohoršují duše věřících tím, že vytvářejí dojem, jako by zehňání homosexuálním párům bylo legitimní, v souladu s Bohem stvořenou přirozeností, jako by tato forma soužití mohla vést ke svatosti a lidskému štěstí. Nečiní tím nic jiného než že působí omyly, pohoršení, pochybnosti a zklamání. Tito biskupové ze své mysli vytěšňují či zapomínají přísné Ježíšovo napomenutí adresované těm, kteří pohoršují maličké: „Pohorší-li někdo některého z těch maličkých, kteří ve mne věří, bylo by pro něho lépe, aby mu na krk pověsili mlýnský kámen a vhodili ho do hlubokého moře“ (Mt 18,6). [...] ³

Co dělat tváří v tvář zmatení, jenž dábel zasel až do samého srdce Církve?

Kvůli zachování pokoje a jednoty v pravdě musíme odmítnout diskuzi s tím, který rozděluje a musíme odpovědět na zmatení slovem Božím. Neboť „Boží slovo je živé, účinné a ostřejší než jakýkoli dvojitý meč, proniká až k místu, kde se dělí duch a duše, klouby a morek, může soudit hnutí a myšlenky srdce“ (Žid 4, 12). Jako Ježíš před samaritán-

Foto: Lucie Horníková / Člověk a Víra

skou ženou, odvažujeme se říkat pravdu: „Správně jsi to řekla: ‚Nemám muže,‘ v tom mluvíš pravdu“ (Jan 4, 18). Co říci osobám žijícím v homosexuálních svazcích? Jako Ježíš, mějme odvalu k prvnímu z milosrdných skutků: k ukázaní na objektivní pravdu jednání.

Společně s *Katechizmem katolické Církve* (2357) proto můžeme tvrdit: „Homosexualita označuje vztahy mezi muži nebo ženami, kteří pociťují pohlavní přitažlivost, výlučně nebo převážně, k osobám téhož pohlaví. Během staletí a v různých kulturách se projevuje velmi rozmanitými způsoby. Jejich psychický zrod zůstává z velké části nevysvětlitelný. Tradice, opírající se o Písmo svaté, které představuje homosexuální vztahy jako velkou mravní spoušť (1 Moj 19, 1–29; Řím 1, 24–27; 1 Kor 6, 10; 1 Tim 1, 10), vždy prohlašovala, že ‚homosexuální úkony jsou vnitřně nezřízené‘ (Kongregace pro nauku víry, prohl. *Persona humana*, 8). Odporují přirozenému zákonu. Odlučují pohlavní úkon od předávání života. Nejsou plodem opravdového citového a pohlavního doplňování se. V žádném případě nemohou být schvalovány“.

Jakýkoliv pastorační přístup, který by nebral ohled na tuto objektivní pravdu, by nečinil zadosť prvnímu skutku milosrdenství, jenž spočívá v daru pravdy.

Tato objektivita pravdy se v ničem nepřičí pozornosti věnované subjektivnímu úmyslu osob. Jak opakovaně zdůrazňoval svatý Jan Pavel II., lidská osoba tvoří i přes svoji komplexnost jednotu a žádá z jejích činností nemůže být oddělována od ostatních rozměrů jejího bytí.

Ježíšův učedník se však nemůže zastavit zde. Tváří v tvář cizoložné ženě Ježíš odpouští v pravdě: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš“ (Jan 8, 11). Nabízí cestu obrácení, život v pravdě.

V deklaraci se píše, že požehnání je naopak určeno osobám, které „prosí, aby vše, co je v jejich životě a vztazích pravdivé, dobré a lidsky hodnotné, bylo přikryto, ozdraveno a pozvednuto do přítomnosti Ducha Svatého“ (n.31). Co je však dobrého, pravdivého, dobrého a lidsky hodnotného v homosexuálním vztahu, jenž je Písmem svatým a Tradicí definován jako těžký hřích, jako to, co je „vnitřně nezřízené“? Jak může být takový text v souladu s knihou Moudrosti, v níž se tvrdí: „Záludné myšlenky od Boha odvádějí a Moc zkoušky podrobená pošestilce zahanbí. Ne, Moudrost nevchází do zlovolné duše, nepřebývá v těle poplatném hříchu. Neboť vychovatel, svatý duch, prchá před prohnaností“ (Mdr 1, 3–5). Jedinou věc, kterou je třeba požadovat po

2 Papež František, Angelus dne 26. února 2023.

3 Tato pasáž není zveřejněna na základě stanoviska cenzora RC Monitoru P. Alfonsa García-Huidobro přiděleného Arcibiskupstvím pražským „s ohledem na obsah nedávného pastoračního vyjádření ČBK k deklaraci *Fiducia supplicans*, jak správně interpretovat a aplikovat deklaraci v ČR“.

Foto: Lucie Horníková / Člověk a Víra

osobách žijících ve svazku odporujícím přirozenosti, je jejich obrácení a sladění jejich života se Slovem Božím.

Tento požadavek se vznáší i v *Katechizmu katolické Církve* (2358–2359), kde se mluví o tom, že tyto osoby se mají svobodně vystavit působnosti Boží milosti a přibližovat se tak postupně a rozhodně ke křesťanské dokonalosti. [...] ⁴

Benedikt XVI. zdůraznil, že „pojmem ‚homosexuální manželství‘ je v rozporu se všemi kulturami lidstva, které se až dosud vyskytly a představuje tudíž kulturní revoluci, jež oponuje veškeré tradici lidstva“. Ve své promluvě při zahájení druhého zvláštního synodálního zasedání afrických biskupů dne 4.10. 2009 poznamenal, že Afrika má v rámci univerzální Církve nepostradatelnou úlohu a přirovnal ji k mohutným duchovním plicím lidstva. Její poslání nabývá na váze zvláště proto, že jedna z jejích částí, západní křesťanství, se do značné míry nechalo ovlivnit ideologiemi materialismu a nihilizmu. Oproti západní Církvi je Církev Afriky chudá, ale právě proto může sloužit jako dobrý prostředek v rukou milosrdného Boha (srov. 1Kor 1,25).

⁴ Tato pasáž není zveřejněna na základě stanoviska cenzora *RC Monitoru* P. Alfonsa García-Huidobro přiděleného Arcibiskupstvím pražským „s ohledem na obsah nedávného pastoračního vyjádření ČBK k deklaraci *Fiducia supplicans*, jak správně interpretovat a aplikovat deklaraci v ČR“.

Zmatení, které deklarace vyvolala, by se mohlo opět vplížit v podobě jiných, subtilnějších a nenápadnějších formulací do druhého zasedání Synody o synodalitě v roce 2024 nebo do argumentů těch, kteří svatému Otci pomáhají sepsat post-synodální apoštolskou exortaci. Musíme být ostražití vůči manipulacím a projektům, jež někteří pro toto brzké zasedání Synody již připravují.

Každý následník apoštolů musí vzít vážně Ježíšova slova: „Vaše řeč ať je ‚Ano, Ano‘, ‚Ne, Ne‘, co je navíc, pochází od Zlého“ (Mt 5, 37).

Dovolte mi dále poznamenat, že význam slova „požehnání“ může být nepatříčně překroucen. Je samozřejmé, že můžeme prosit za hříšníka, je samozřejmé, že můžeme vyprošovat u Boha jeho obrácení. Je samozřejmé, že můžeme žehnat člověku, který se po malých krůčcích obrací k Bohu a žádat s pokorou milost pro opravdovou a hlubinnou proměnu jeho života. Modlitba Církve není nikomu odpírána. Nemůže však být nikdy zaměřena špatným směrem tak, že se z ní stane ospravedlnění hříchu, struktur zla či jen třeba blízké příležitosti k hříchu. Srdce, v němž je lítost a pokání, třebaže je ještě daleko od svatosti, má být žehnáno. Nezapomeňme ale, že tváří v tvář odmítání obrácení a zatvrzelosti nevychází z úst svatého Pavla žádné slovo požehnání, nýbrž spíše následné varování: „Svou

zatvrzelostí a nekajícností svého srdce proti sobě hromadíš hněv pro den hněvu, kdy se zjeví spravedlivý soud Boha, jenž splatí každému podle jeho skutků“ (Řím 2, 5–6).

My věřící máme být věrni Tomu, který nám řekl: „Já jsem se proto narodil, a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě“ (Jan 18, 37). Je na nás biskupech, kněžích a pokřtěných, abychom i my vydávali svědectví pravdě.

Nemějte proto strach, když nejsme světem přijímání a uznání. Ježíš nám to sdělil: „Svět mě nenávidí, protože dosvědčuji, že jeho skutky jsou zlé“ (Jan 7,7). Pouze ti, kdo jsou z pravdy, mohou slyšet jeho hlas. Nejsme tu proto, abychom byli přijímání a názorově se shodovali se světem.

Připomeňme si závažnou výzvu papeže Františka pronesenou na počátku jeho pontifikátu: „Můžeme mít vůli jít vpřed, můžeme vybudovat mnoho děl, když však nevyznáváme Ježíše Krista, není to v pořádku. Stane se z nás jedna z asistenčních nevládních organizací, ale ne Církve, Nevěsta Pána... Když se nestaví na skále, k čemu dojde? Dojde k tomu, k čemu dochází u dětí na pláži, když stavějí hrady z písku, všechno se zhroutí, nemá to pevnost. Jakmile se nevyznává Ježíš Kristus, platí slova Léona Bloya: ‚Kdo se nemodlí k Pánu, modlí se k ďáblu.‘ Jakmile se nevyznává Ježíš Kristus, vyznává se ďábelská světskost, demoničká světskost“ (14. března 2013).

Toto slovo Krista nás bude soudit: „Kdo je z Boha, slyší Boží slova; neslyšíte-li, znamená to, že z Boha nejste“ (Jan, 8, 47).

Mons. Robert Sarah
diakonos.be
Přeložil Roman Cardal

J. E. Robert kardinál Sarah
do roku 2021 Prefekt Kongregace pro
bohoslužbu a svatosti

NEDOSTATEK DOPAMINU

Karel Marx zavrhl náboženství jako „opium lidstva“. Svým způsobem měl ten starý komanč pravdu. Mnozí katoličtí duchovní převzali nenápadnou podobu vulgárního fundamentalistického emocionálního podbízení se po vzoru Elmera Gantryho a stali se sofistikovanými pouličními prodejci dopaminu.

Dopamin je neurotransmiter a hormon. Podílí se na řadě nezbytných tělesných funkcí, včetně pohybu, paměti a příjemného odměňování a motivace. Vysoká či nízká hladina dopaminu souvisí s duševním zdravím a neurologickými nemocemi. Dopamin je také dobrý pro duši. Jeho nepřiměřené požadování však nahlodává charakter. Většinou si musíme nechat potřebný dopamin produkovat zdravým způsobem života.

Uvolňování dopaminu vyvolávají různé stimulanty. Někteří jsou závislí na alkoholu, drogách či pornografii. Ve skutečnosti však jsou závislí na zvýšené hladině dopaminu, kterou tyto stimulanty působí. Závislost na pornografii navozeném dopaminu se dnes nekontrolovatelně rozmáhá, ale naše elity se o ní téměř nezmiňují. (Kdo by chtěl být znám jako puritán?) I pochvaly mohou být návykové. Neurologové naznačují, že sociální média stimulují dopamin každým získaným „lajkem“.

Často stavíme duchovní život na roveň s účinky dopaminu. „Necítíme se dost blízko Bohu.“ To ani Matka Tereza ne. Měla málo dopaminu. Ježíš na kříži také. Odmítl víno smíchané se žlučí, které by mu uvolnilo dopamin a zmírnilo jeho utrpení. Bůh často zadržuje dávku svého dopaminu, aby nás zachoval věrnými našemu povolání. Svůj duchovní dopamin nám uděluje podle našich potřeb.

V podobenství o zlých vinařích Ježíš popisuje pachtýře, kteří zneužívali své výsady a v čase sklizně se dopouštěli násilí na služebnících (srov. Mt 21,33–43). Služebníci zde představují Boží proroky a my jsme ti vinaři na pronajaté vinici. Ve Starém zákoně Bůh posílal mnoho proroků, aby volali k nápravě a ukazovali směr. Lidé je většinou ignorovali, uráželi nebo zabíjeli. Dvorní proroci, kteří vyvolávali šťastné myšlenky a pomáhali mocným

Matthias Scheits: Natan radí králi Davidovi (1672)

dál žít v pohodlí, udržovali stálý přísun dopaminu. Věrní proroci naopak působili jeho nedostatek. Byli to „otravní“, jak by se dnes řeklo. Jan Křtitel byl otravný člověk. A prorok Jeremjáš také.

Pokud budeme mít dobře formované svědomí, bude pravděpodobnější, že se své závislosti na dopaminu snažíme zbavit. Král David ve svém dopaminem navozeném stavu všechny překvapil svou změnou postoje v reakci na rozhněvaného dvorního proroka Natana. Natanův úspěch je však výjimkou z biblického pravidla. Žel, většina z nás se shodne na tom, že oblíbeným okamžikem kázání je jeho závěr. Věrným kněžím se podobně jako dávným prorokům nedaří překonat dopaminové životní vzorce a změnit zá-

kladní přesvědčení jednotlivců.

Neměli bychom z breviáře odstranit Žalm 51 – Davidův bolestný žalm pokání? Možná zde cenzura není třeba. Pokud mě paměť neklame, jeden průzkum kdysi odhalil, že téměř 95% kněží je šťastných, ale jen 45% se modlí liturgii hodin a plní tak své kněžské sliby. Kdo potřebuje modlitbu, když má dostatek dopaminu? Většina společnosti a mnozí vysoce postavení církevní představitelé očekávají, že věrní katolíci odmítnou svůj život víry a budou své svědomí otupovat dopaminem. Příslib světského úspěchu a přijetí je návykový.

Mnohé vnímají přijetí okolní kulturou, pokud by za něj měli platit svou duši, jako děsivé. Někteří kněží proto od-

mítají kouzlo dopaminu přizívat. Jejich věrnost je „uprostřed pokolení pokriveného a zvráceného“ (Fp 2,15) zvláštní jev. Jako hříšníci si za věrnost svému povolání nemohou připisovat zásluhy. Cítí se jako prorok Jeremjáš, který prohlásil: „Přemlouvals mě, Hospodine, a dal jsem se přemluvit“ (Jr 20,7). Nemohou se přimět k tomu, aby své svědomí utopovali dopaminem.

Ti, kdo přijali kněžské svěcení, jsou kněží, proroci a králové. Jejich nákladné seminární vzdělání a formování jsou neodvolatelné. Trhají sebou, když vyslovují vstupní modlitbu mše svaté (27. týden): „... smiluj se nad námi, zbav nás všeho, co tíží naše svědomí“. Nemohou uniknout svému poznání, že hlavním úkolem kněze jako kazatele je zvěstovat víru.

Čím víc se dívají na církevní učení, tím víc je Bůh přesvědčuje, že jeho zákon

a lidská přirozenost jsou neměnné a neoddělitelné. Ať se snaží sebevíc, nemohou ignorovat své svědomí a svalovat na Ducha svatého kulturní ohavnosti, které jako surové splašky prosakují do Církve. Věrní kněží nemají na vybranou. Mohou jít jen jednou cestou: cestou kříže. Jinou možností je upadnout do věčné nemilosti. Jsou svým svědomím vázáni kázat evangelium, ne prodávat dopamin.

Věrné kněze svědomí nutí mluvit s přesvědčením, poctivě a oddaně – nehodně a často neohrabaně. Vědí, že většina členů jejich farnosti půjde domů znuděná, neinspirovaná, trochu podrážděná a s nedostatkem dopaminu. Věrní kněží přijímají, že v očích světa a mnohých v Církvi jsou neschopnými ztroskotanci. Pro věrného katolíka však není úniku.

Bůh uděluje dopamin podle své vůle. Boží zákon a lidská přirozenost jsou ne-

oddělitelné. Věrní kněží dodávají do svědomí postřehy bez dopaminu, protože mají svatou Boží bázeň. Peklo je otrava. Jejich víra v konečné vítězství Kristova vzkříšení je však neotřesitelná.

P. Jerry Pokorsky

Catholic Culture

Přeložila Alena Švecová

Fr. Jerry Pokorsky

zakladatel organizací CREDO a Adoremus

ROZVRÁCENÉ RODINY POTŘEBUJÍ OTCE Z CÍRKVE

Církev musí jednat a přimlouvat se za rozvrácené rodiny, protože v neúplných rodinách dochází k vyššímu výskytu zneužívání návykových látek, kriminality, sebevražd a chudoby.

V katolickém prostředí lidé oprávněně zdůrazňují potřebu obou rodičů v rodině a zdravých manželství, která dětem poskytují domov, na jaký mají právo. Musíme však také uznat realitu a čelit skutečnosti, že stále většímu počtu dětí to bude odepřeno.

Podle amerického úřadu pro sčítání lidu žije téměř čtvrtina dětí ve Spojených státech pouze s jedním rodičem. To je největší podíl na světě. Tato skutečnost je srdcervoucí, neboť v domácnostech s jedním rodičem dochází k vyššímu výskytu zneužívání návykových látek, kriminality, sebevražd a chudoby. Pokud vám tyto údaje připadají deprimující – a mnozí to tvrdí –, pak tím nejtisnivějším začátkem bývá neúplné rodičovství. Ačkoli jsou tato fakta dobře známá, téměř polovina všech dětí

narozených v USA se v roce 2019 narodila svobodným matkám.

Na koho se obrátí děti vychovávané v neúplné rodině, aby zaplnily tuto prázdnotu? Stejně tak ty, které vyrůstají v nemorálních rodinách – což je v upadající sekulární společnosti stále častější – musí odněkud získat morální a duchovní vedení. Není možné, aby se jim nedostalo žádné mravní výchovy, protože chování je vždy přisuzován morální význam a hodnocení: slovy, gesty a – což je nejhorší – souhlasným mlčením. Ať už děti sledují rodinné přátele, poslouchají autoritářské vedení ve škole nebo své vzory hledají v zábavním průmyslu, každému se odněkud dostává mravního poučení.

Více než kdy jindy je zapotřebí, aby církev byla hlasem rozumu, dobra, jas-

nosti a stálosti. Duchovní by měli mluvit o omylech dnešní doby, protože mezi námi žijí lidé, kteří nikdy neslyšeli životodárnou zvěst církve. Nikdy neslyšeli argumenty ve prospěch života v čistotě až do svatby, odmítání nezdravých tužeb nebo vlastního sebezapření. Je příliš snadné předpokládat, že tyto věci znají, protože je známe my.

V encyklice *Familiaris consortio* Jan Pavel II. popisuje, jak se pro ty, kdo nemají rodinu, církev stává rodinou:

Těm, kdo nemají žádnou přirozenou rodinu, je třeba dokořán otevřít brány velké rodiny církve, jejíž konkrétní podobou je rodina diecézní a farní, rodina tzv. církevních základních společenství a apoštolátních hnutí.

Církev je skutečně objímá a vede. Počet těch, kteří pocházejí z rozvrácených

rodin, jež nedokáží plnit základní funkce rodiny, bohužel roste.

Přehlíženým typem evangelizace je dávat najevo radost. Je na rodinách, které žijí ve víře, aby se staly příkladem. Příliš mnoho lidí neví, o co usilovat, protože žijeme v době, kdy zdravé rodiny nejsou normou – mnozí vlastně ani nevědí, jak zdravé rodiny vypadají a zda je lze vůbec vytvořit.

Farní akce, které jsou vhodné pro rodiny, mohou pomoci takové hodnoty ukázat. Bez tohoto prvku mohou totiž ti, kdo hlásají pravdu, působit spíše autoritářsky než láskyplně. Lidem je třeba ukázat, že „pravidla“ církve – tak často haněná jako svévolná lidská ustanovení – jsou ve skutečnosti cestou k lepší kvalitě života. Nemáme žít jako zvířata zmítaná každou touhou. Když hodnotíme své jednání v souladu se svou vyšší přirozeností, neseme dobré ovoce.

Zdravé rodiny, které přijaly katolické učení, jsou šťastnější. Koneckonců žijí pro to, pro co byly stvořeny. Zdravý rodinný život je ideál, o který by usilovalo více lidí, kdyby pochopili, že taková možnost skutečně existuje.

Jsou lidé, kteří se domnívají, že o takovémto životě ví přece každý. To však není pravda. Lidé vědí to, co vidí a čemu jsou vystaveni. Spousta jedinců je vychovávána v tak nenáboženském a nemorálním prostředí, že neví, jak takové věci vypadají. Po generace trvající neznalost Boha a funkční rodiny si vybírá nesmírně vysokou daň na duši člověka a na jeho chápání toho, co je možné. Ignác z Loyoly řekl: „Hřích je nechota důvěřovat, že to, co pro mě chce Bůh, je moje největší štěstí.“

Mylně uvažování, které vytváří souvislost mezi tím, co vše je dovoleno, a štěstím, které je tak zakořeněné v americké kolektivní psychice, takové lidi jen dále svazuje. Mylně se domnívají, že svoboda dělat to, co je špatné, jim poskytuje volnost, a tak se ohrazují proti jakýmkoli pravidlům, která by proti nim mohla být postavena. Církev pak může člověku, který neví, proč taková pravidla existují, připadat jako autoritářský nebo dokonce tyranský systém příkazů.

Ten, kdo vyrůstal bez starostlivých rodičů, možná nikdy nepochopil správ-

Foto: © Vojtěch Hlávka / Člověk a Víra

ný vztah mezi pravidly autority a bezpečím/štěstím toho, kdo se jimi řídí. Je tragické, že jsou lidé vychováni bez této zkušenosti, která by nám měla pomoci lépe pochopit náš vztah k duchovním a k Bohu. Tato situace se však nevyřeší sama od sebe. Měli bychom jí čelit tím, že těmto obětem budeme pomáhat a snažit se zabránit tomu, aby se podobnými oběťmi stali další lidé.

Tyto dva úkoly spolu samozřejmě souvisejí. Nejlépe zabráníme dalším obětem tím, že se o ty stávající postaráme natolik, abychom jim mohli říct pravdu: že jako děti utrpěly nespravedlnost, že za jejich strádání způsobené špatným rodičovstvím neexistuje adekvátní náhrada a že je možné žít mnohem lépe. Teprve potom mohou činit lepší rozhodnutí týkající se jejich vlastních dětí.

Pro některé z nich může být večere se zdravou rodinou matoucí. Dynamika, která zde funguje, je pro ně tak neznámá: zdravé katolické rodiny se společně modlí a děkují za dary – které zahrnují i jednotlivé členy rodiny; děti mají své koníčky a dokáží uctivě komunikovat s dospělými o svých zájmech; manželé se mají rádi a znají se natolik, že jsou schopni vzájemně doplňovat věty jeden druhého; už vědí, kdo bude plnit jednotlivé úkoly, protože znají své silné stránky a podle toho si rozdělí povinnosti; prarodiče vyprávějí historky o komických, ale

nevinných karambolech v minulosti. Je možné, a je to stále častější, že tomu, kdo pochází z rozvráceného prostředí, tohle všechno připadá úplně cizí – avšak tolik potřebné.

Neexistuje žádná rychlá náprava rozvrácených rodin, které jsou dnes až příliš běžné, ale tato krize bezpochyby rozšířila povinnosti církve. Musí být v této době zmatku hlasem rozumu a slušnosti a ukazovat lidem cestu z otroctví neřesti a směrem k pravé svobodě a radosti víry. Mají-li se lidé stát lepšími a odmítnout naléhání na prvoplánové chování, které moderní doba oslavuje, musí přinejmenším vědět, k čemu mají směřovat. Nebo lépe řečeno ke komu.

Sarah Cainová
Crisis Magazine
Přeložil Pavel Štíčka

Sarah Cain
politická a kulturní komentátorka

OŽENIT SE S DUCHEM DOBY ZPRAVIDLA VEDE K TOMU, ŽE DOTYČNÝ SE BRZY STANE VDOVCEM

Ve středu 24. ledna 2024 odmítl Senát Parlamentu ČR přijetí Istanbulské úmluvy (IÚ). Protože se jedná o mezinárodní smlouvu, musí k ní vydat kladné stanovisko obě komory Parlamentu ČR. Pro ratifikaci scházely dva hlasy. Tímto hlasováním je tedy proces ratifikace IÚ odmítnut a ukončen. Samozřejmě, hosenou rukavicí může dostat v dalším volebním období, je třeba zůstat tedy ve střehu.

Deník N si po hlasování povzdechl, že „nepomohl apel prezidenta ani emotivní Vystrčil“. A v příspěvcích na síti X se to záhy hemžilo nářky, jako například tímto od Jiřího Pehe: „Putin se může po nočním odmítnutí Istanbulské úmluvy o potírání násilí na ženách českým Senátem radovat, že další země v EU to má s „tradičními hodnotami“ stejně jako on. Vidí, že slabých míst, kde má šanci na rozvrat demokracie, je v EU více, než jen Maďarsko a Slovensko.“

Zklamání ideologických aktivistů chápu, logické jsou i rozčilené reakce. Normální lidé se však radují. A my věřící děkujeme také Bohu.

Senátor Zdeněk Hřaba na anketní otázku týkající se hlasování v médiích zmiňuje obrovský tlak, tlak tak silný, že jej sám nepamatuje a tvrdí, že u zásadnějších věcí při hlasování podobný neviděl. „Nešlo jen o některá liberální média, která se snažila vykreslit odpůrce jako ty, kteří schvalují násilí, ale šlo samozřejmě i o různé neziskové organizace štědře placené z veřejných rozpočtů. Co mě překvapilo, to byla účast zástupců ambasád přímo na jednání pléna Senátu. Výsledek to očividně nijak nezměnilo, ale představte si něco podobného v opačném gardu třeba ve francouzském nebo německém parlamentu. To by byl diplo-

Foto: Jana Chadimová / Člověk a Víra

matický poprask,“ sděluje senátor.

A teď se podívejme na další velmi živé téma, které se týká deklarace *Fiducia supplicans*. Věnoval se mu *Reflex* (sic!), a to článkem autora prof. Ctirada V. Pospíšila. Ten ve velmi pozoruhodném a kvalitním analyticko–teologickém textu mj. píše: [...]¹

Dikasterium pro nauku víry vydalo, dle oficiálního serveru ČBK *Církev.cz* doktrinální nótu nazvanou *Gestis verbis-que*, v níž uvádí, že slova a prvky stanovené v obřadu každé svátosti nelze měnit, protože takové změny činí svátost neplatnou. Nóta byla projednána a jednomyslně schválena kardinály a biskupy, členy tohoto dikasteria, při jeho nedávném plenárním zasedání. Text dokumentu schválil i papež František. Nóta potvrzuje, že formule a materiální prvky stanovené v základním obřadu každé svátosti nelze

libovolně měnit jménem kreativity. Pokud se tak stane, samotná svátost se tím stává neplatnou; nikdy tedy neexistovala a žádná svátostná milost nebyla udělena. Při prezentaci dokumentu vysvětlil kardinál Víctor Fernández, prefekt Dikasteria pro nauku víry, genezi této nóty. Uvedl, že se znásobil počet situací, kdy bylo nutné prohlásit neplatnost udělených svátostí, a to kvůli úpravám, které poté vedly k nutnosti dohledat dotyčné osoby, aby se obřady křtu nebo birmování opakovaly, na což značný počet věřících právem vyjádřil své znepokojení. Jako příklad uvedl úpravy křestní formule na mj: „Křtím tě ve jménu Stvořitele...“ nebo „Ve jménu tatínka a maminky... tě křtíme“. Stejně okolnosti vyvolaly znepokojení i u některých kněží, kteří byli pokřtěni za použití takovýchto formulí, čímž pak bolestně zjistili neplatnost svého kněžského svěcení a slavených svátostí. Kardinál Fernández vysvětlil, že v jiných oblastech pastoračního působení církve je značný prostor pro kreativitu, v oblasti slavení svátostí však ne. Naopak se to „mění v „manipulativní zvůli.“

–zd–

¹ Tato pasáž není zveřejněna na základě stanoviska cenzora *RC Monitoru* P. Alfonsa García-Huidobro přiděleného Arcibiskupstvím pražským „s ohledem na obsah nedávného pastoračního vyjádření ČBK k deklaraci *Fiducia supplicans*, jak správně interpretovat a aplikovat deklaraci v ČR“.